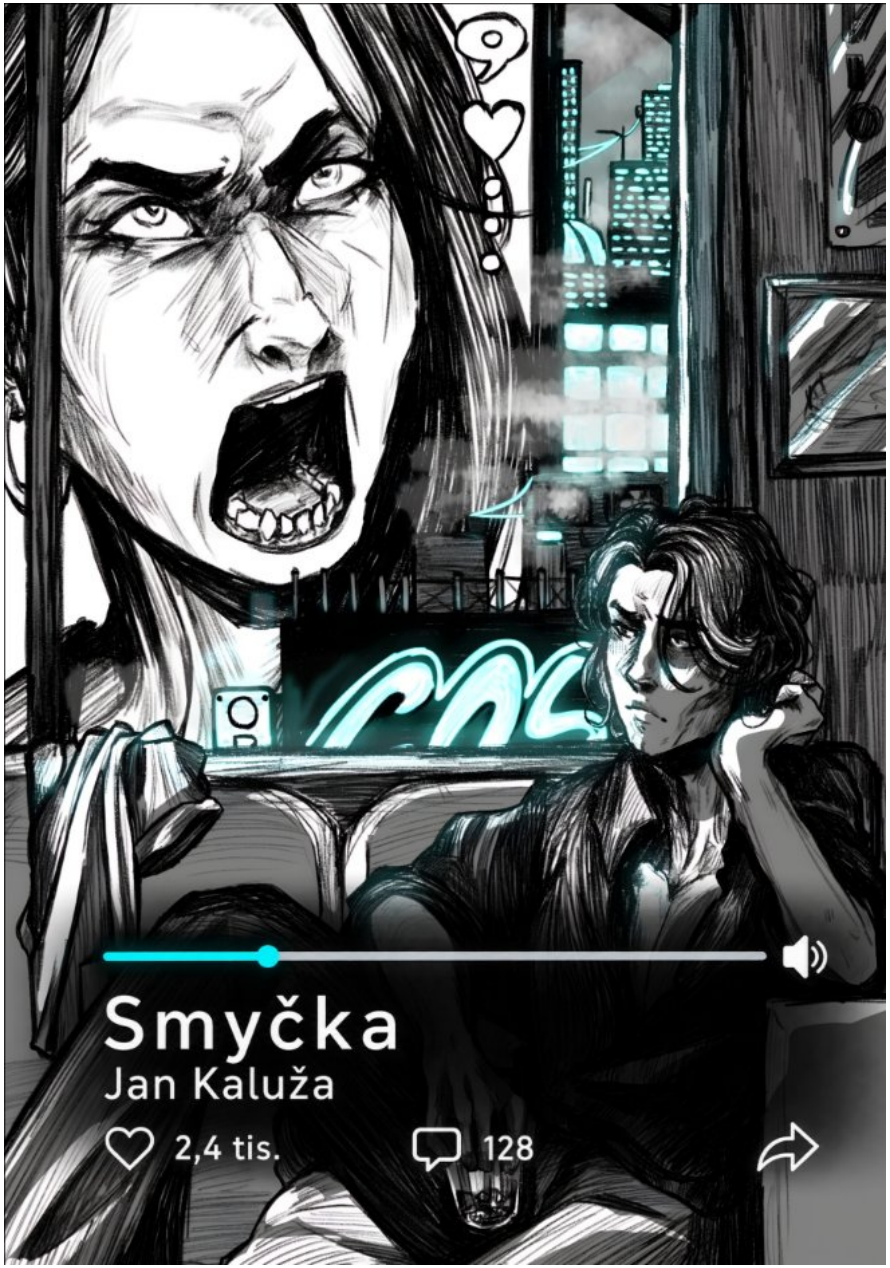

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

7. Truhla (Vey)

Kdo mi před třiceti lety poslal truhlu s Pulzy?

Položila jsem si tu otázku už tolikrát, až časem přestala znít jako otázka. Stala se součástí truhly, stejně jako tmavé dřevo, kovové rohy a zámek, ke kterému jsem nikdy nedostala klíč. Ležela jsem na posteli ve svém bytě odděleném stěnou od baru. Hypnotizovala jsem prasklinu ve zdi nade mnou a snažila si znovu vybavit ten den, kdy jsem truhlu viděla poprvé.

Bylo to osmého června a právě mě propustili z ústavu.

To odpoledne bylo horko, ulice páchla rozpáleným asfaltem a já přicházela k bráně s batohem, ve kterém jsem měla spodní prádlo, dvoje kalhoty, troje trička a kartáček. V ruce jsem svírala mobil s trasou k dílně ReFab, se kterou měl můj ústav dohodu. Měla jsem v ní začít svůj nový život. Pracovat tam a taky nad ní bydlet. Bylo mi patnáct a ještě jsem nevěděla, že ten den jednou budu nazývat svým šťastným.

Kromě muže odpočívajícího na jedné z laviček nebyla v dohledu živá duše. Jeho řídnoucí světlé vlasy byly sčesané dozadu, odhalovaly vrásčité čelo a kontrastovaly s barvou jeho oblečení. Obličej měl zabořený do obrazovky telefonu, levou dlaň měl položenou na sportovní tašce. Na ulici za ním projížděla auta.

„Po třiceti metrech pokračujte rovně," ozvala se navigační aplikace z mé ruky. Dveře brány se otevřely, já se zhluboka nadechla

a prošla jimi do opravdového světa.

„Dobrý den," pozdravila jsem muže a on ke mně zvedl hlavu a zamrkal, jako by se snažil zaostřit.

„V ReFabu pro tebe připravili pokoj nad dílnou," řekl místo pozdravu a poklepal na volné místo na lavičce vedle sebe. „Přisedneš si, Vey."

To nebyla otázka ani rozkaz. Bylo to jen konstatování toho, co se stane, zakončené mým jménem.

„Pokračujte rovně," zopakovala navigace, ale já jsem ztuhla uprostřed kroku. Ten člověk tady na mě čekal a já nechápala proč. V zátylku se mi rozlil ten pocit, který jsem cítila v takových chvílích pokaždé. Jako by se celý můj mozek snažil skrýt vzadu v lebce.

Na obličeji muže se objevil náznak úsměvu.

„Jste z ReFabu?" zeptala jsem se na to první, co mohlo dávat alespoň trochu smysl. Bylo ale nepravděpodobné, že by za mnou poslali někoho z dílny až sem.

„Bohužel ne, Vey," odpověděl muž a koutky jeho úst se protáhly. „Přisedni si, prosím."

Odkud teda znal mé jméno? Tu otázku jsem si v duchu položila jen proto, abych pak dalších třicet let litovala, že jsem se na ni nezeptala nahlas. Nevěřila jsem, že by mi odpověděl, ale měla bych alespoň pocit, že jsem udělala všechno, co jsem mohla.

Místo toho jsem si k němu přisedla. Nevypadal jako násilník. Čím víc jsem sledovala jeho obličej, tím víc mi přišlo, že se o svůj klid jen snaží, ale tam uvnitř se děje něco jiného.

„Budeš dobře poslouchat, Vey," ztišil muž hlas a ohlédl se kolem sebe. Ohlédla jsem se taky, ale v okolí nebylo nic než projíždějící auta na ulici naproti brány ústavu.

„V tašce je truhla s pulzy. Zaprvé, je životně důležité…"

„Jakými Pulzy?" přerušila jsem ho a on si povzdechl. Ta otázka mi teď zněla stejně absurdně, jako by se mě někdo zeptal, co je to Smyčka.

„Je životně důležité," pokračoval muž a ignoroval moji otázku, „abys brala jeden každé dva týdny. Zopakuj to, Vey."

„Proč bych to k sakru měla dělat?"

Další povzdechnutí.

„Protože dokud je budeš brát, budeš stárnout mnohem pomaleji než ostatní. Zadruhé, nesmíš o nich nikomu říct."

Otevřela jsem pusu k další otázce, ale muž byl tentokrát rychlejší.

„Protože jestli se někdo dozví, co máš v té tašce, zabije nejdřív tebe a potom mě."

Nakrabatila jsem obličej a zavrtěla hlavou. Tenkrát jsem si

myslela, že to byl nějaký trik s prášky, o kterých nám vykládali hrůzostrašné historky před spaním. Na cestě kousek od nás zaburácela motorka a muž se znovu ohlédl. Na chvíli mi přišlo, že je ze světa za branou vystrašenější než já.

„Ve tvém pokoji najdeš starou televizi. Zapni ji v deset a uvěříš mi," zašeptal.

„Já ty prášky nechci. Chci jen začít pracovat a v klidu žít mimo ten plot za mnou," zopakovala jsem to, co mi v ústavu poslední rok vštěpovali do hlavy.

„Udělej, co říkám, prosím. Podívej se na zprávy a pak se rozhodni, jak s nimi naložíš. Nenechávej je tady, prosím."

To prosím znělo jinak. Naléhavě. Zoufale.

„Jestli je tu necháš, selhal jsem."

Tak dobře. Rozhodně jsem nechtěla, aby ten stařík přišel k újmě kvůli mně. Tohle nebyl ten pocit, se kterým jsem chtěla začít nový život. Rozhodla jsem se. Vezmu si ty zatracené pulzy, ať už je to cokoliv, počkám na zprávy a pak je vyhodím do nejbližšího kontejneru.

Přikývla jsem a on přikývl taky. Nato se pan tajemný opřel o lavičku, ztěžka vstal a vydal se šouravým krokem k přechodu pro chodce.

„Po třiceti metrech pokračujte rovně."

Nebyl důvod tady zůstávat dál. Musela jsem se hlásit v ReFabu, a tak jsem přehodila tašku přes rameno a vydala se doporučeným směrem. Ještě naposledy jsem se ohlédla za mužem, který mi právě změnil život, ale on se na mě ani neotočil. Jako bychom spolu nikdy nemluvili. Od té chvíle jsem ho neviděla.

V deset večer jsem seděla na matraci ve svém novém pokoji nad ReFabem. Televize starší než já stála na kovové skříňce naproti postele a její vadné pixely mě přiváděly k šílenství. Jeden z nich svítil červeně přímo uprostřed čela moderátorky zpráv.

Za ní zářil znak Smyčky.

„Dnešním dnem dostává každý z nás stejnou šanci na delší život," oznámila s úsměvem. „Smyčka spouští první veřejnou loterii o Pulzy."

Na obrazovce se objevila drobná světle fialová tabletka s osmičkou v jejím středu. Vypadala stejně jako tisíce těch, které jsem před několika hodinami našla v truhle.

Moderátorka dál mluvila o dvou týdnech života navíc. O spravedlnosti. O tom, že Pulzy už nebudou výsadou nejbohatších lidí a členů představenstva. Každý uživatel Smyčky měl od té chvíle dostat šanci vyhrát.

V ústavu nám o Pulzech nikdy neřekli. Učili nás počítat výplatu, obsluhovat stroje a poznat člověka, který nám chce hodit něco do pití. Nikdo se neobtěžoval vysvětlit nám, čím si bohatí prodlužují život. Byli jsme děti a nikdo nemohl počítat s tím, že by se někdy pulzy dostaly až k nám.

Dívala jsem se na sportovní tašku u dveří a přemýšlela, kolik životů by se do ní vešlo.

První Pulz jsem si vzala ještě před půlnocí. Poprvé jsem uviděla Štístka, ale v tu dobu to byl pro mě jen velký šnek z divného snu.

Zamrkala jsem a stará televizní obrazovka zmizela. Znovu jsem viděla jen prasklinu ve zdi nad svou postelí. Ze světa v mé hlavě jsem se vrátila do reality pokoje za barem.

Díky Lyře jsem věděla, že mi pulzy neposlal mrtvý příbuzný ani neznámý dobrodinec. Poslal mi je někdo ze Smyčky. Někdo, kdo byl u všeho od začátku.

Hudba doléhající i přes stěnu baru do mého pokoje utichla. Telefon ukazoval chvíli po půlnoci. Barman zavíral dřív než obvykle. Tohle dělal když mu nebylo dobře, nebo když přebral. Nebylo to často, ale stávalo se to.

Převalila jsem se na bok a vytáhla zpod postele složku se svými kresbami a nalistovala první, kterou jsem kdy nakreslila. Seděl na ní Corven opřený v křesle. Všechno kromě jeho obličeje bylo nejasné. Doplňovala jsem ty kresby pulz po pulzu jako puzzle, které se skládají celé roky. Každá další skica ukazovala více detailů a maličkostí. Starý stůl, nástěnka s papíry, které jsem neuměla přečíst, skříň v rohu místnosti za ním.

Prstem jsem přejela po Corvenově rozmazaném obličeji.

Dveře se otřásly v rámu.

Než jsem si uvědomila, že stojím, byla jsem v hlavní místnosti u vstupních dveří do mého bytu.

Druhý úder vyrazil z rámu kus omítky. Spadl na zem a kusy cementu a písku se rozletěly do všech stran.

„Je tam," ozval se za dveřmi mužský hlas.

„Do prdele," vydechla jsem a kontrolu nad mým tělem začínala přebírat panika a instinkty, díky kterým jsem doposud dokázala přežít. Najednou mi bylo jasné, proč hudba v klubu přestala hrát tak brzy. Pulzy. Musím vzít pulzy a zmizet, dokud to je alespoň trochu možné.

S dalším úderem dveří se dveřní křídlo prohnulo a v mezeře mezi rámem a dveřmi se objevil konec červeného páčidla. Dřevo začalo praskat a já věděla, že mám nanejvýš vteřiny. Proskočila jsem otevřenými dveřmi do ložnice a pohledem zkontrolovala jedinou únikovou cestu z mého bytu – požární schodiště za otevřeným oknem ložnice vedoucí do vnitrobloku mezi mrakodrapy.

Opřela jsem se do nočního stolku, pod kterým byla ukrytá truhla v podlaze. Se skřípěním se posunul po staré podlaze. Současně s tím ale dveře ve vedlejší místnosti zakřupaly naposled a se žuchnutím se svalily na zem. Nastalé ticho přerušil kovový zvuk něčeho, co spadlo na podlahu hned poté. Vedlejší místnost mého bytu zahalil hustý šedý dým páchnoucí jako spálený prach. Se syčením se rozléval až k mým nohám. Za dveřmi se rozezněly zvuky kroků a hlasité elektronické praskání.

„Je vedle," řekl znovu ten mužský hlas a praskání zesílilo.

Sevřel se mi žaludek a svět kolem se zpomalil a zúžil jen na čtyři záchytné body. Mé oči je sledovaly a mozek se snažil poskládat je do plánu.

Truhla. Složka se skicami. Telefon. Okno.

Truhla pod podlahou mi dávala svobodu. Díky ní jsem žila, nemusela pracovat. Mohla jsem mít pokoj jako tenhle. Přiskočila jsem k desce podlahy ukrývající mé bohatství. Ruce se mi třásly a nehty se zarývaly do úzké spáry mezi deskami.

Proč mě Lyra zradila?

Tuhle otázku mi vmetla má rozrušená mysl přímo do tváře, ale já ji ignorovala. Ozval se výstřel a já vypískla. Kousek vedle mě se zaryl do omítky gumový projektil. Nadechla jsem se a kouř mi zaplavil plíce.

„Dej ruce za hlavu a opři se čelem o zeď," řekl znovu muž do ticha.

Telefon by mě prozradil. Truhlu jsem nedokázala vytáhnout. Zbývala složka a okno. Zahalená kouřem jsem se zatajeným dechem nahmatala postel. Rukou našla složku se skicami a rozběhla se k oknu.

Ozval se další výstřel a ramenem mi projela ostrá bolest. Vnímala jsem ji jen zlomek vteřiny, kdy jsem proskakovala oknem ven na požární schodiště.

„Za ní," přikázal hlas a ostrý hvizd prořízl vzduch kolem mé hlavy.

Za mnou se ozvaly kroky běžících mužů. Chystala jsem se rozběhnout dolů, ale na prostranství pode mnou jsem uviděla další dva muže. Začala jsem proto stoupat výš až k dalšímu bytu.

Měla jsem jedinou výhodu – rychlost. Muže za mnou chránily helmy, neprůstřelné vesty a těžké kalhoty. Nebyli oblečení na rychlý běh po úzkých schodech a i když jsem boty nechala kdesi u postele, vůbec jsem nevnímala chladné železo pod mými špičkami. O patro výš jsem doběhla po železném roštu požárního schodiště lemujícího byty až k oknu do chodby.

Dlaň nezasažené ruky jsem zasunula do rukávu mikiny a snažila se nevnímat rošt pod mými chodidly pohupující se v rytmu kroků mužů běžících za mnou nahoru. Vší silou jsem uhodila do okna. Sklo se vysypalo do chodby, já se protáhla kolem střepů trčících z rámu dovnitř a snažila se netrefit ani jeden z těch roztříštěných na zemi. Dala jsem se doleva. Co nejdál od mého bytu k druhému východu z domu. Byl to starý dům. Za ty roky, co tady stál, se přestavěl tolikrát, že teď jeho chodby připomínaly mraveniště se směsí uliček, vchodů a východů.

U první odbočky jsem se vydala doprava a na konci chodby jsem seběhla schodiště vedoucí do starých nepoužívaných garáží pod domem. K mé úlevě byla garáž opuštěná stejně jako vždycky. Netrvalo to dlouho a já pod mými chodidly ucítila teplý asfalt pokrytý prachem. Město mě pohltilo a já se snažila dostat co nejdál.

Běžela jsem. Píchalo mě v boku a pálelo v plicích, ale nepřestávala jsem běžet. Věděla jsem, že už jsem je dávno setřásla a že mě nepronásledují, ale nemohla jsem si pomoct. Všechen ten adrenalin potřeboval ven a já nevěděla, co jiného

dělat. Běžela jsem a nevěděla kam. Utíkala jsem tak dlouho, dokud mě krev na rozedřených chodidlech nedonutila k zastavení a v hlavě se neusadila ta jediná myšlenka, při které jsem znovu ucítila to zvláštní temno prostupující až do morku kostí.

Bez pulzů za dva týdny umřu.